

възможността на невъзможното:

... двама мъже с изуродовапи от страдание лица крепят върху раменете си къщата па един акушер. Господине, не Виждате ли коремите на подпирачите си и-не мислите ли, че ще ошетите поколението? Мъжете са трудни, освободете ги от опасното занятие! Па ако може, укрийте тия нещастници негде по-далеко от вниманието на българските феминистки. Утре ще видим нов член в програмата им: "Ние искаме и настояваме, щото и мъжете тъй и тъй..." А в такъв случай ще позвъня аз една прекрасна полунощ на акушеро-вата врата за фамилни нужди - и Виж, че слугинята ме посрещнала: "Харно, ами г-н акушера такъво... г-н акушера е лихус...!, IV, 498-9.

"Мъжете не раждат" е труизмът, преоблечен в смешната според Яворов история. "Особените мъже изобщо нямат деца" е специфично изместване-развитие на горната фраза. Когато М.Арнаудов споме-нава теорията, смятаща гения за изроден тип, Яворовият коментар всъщност отива на друга страна:

Геният се характеризира с необикновено изтънчена нервна система и доколкото това е краен предел на възможното развитие, докол-кото така организираният индивид е неспособен за продължение - на рода, несъмнено ние имаме работа с декаданс. Природата -не търпи крайно едностранчиво развитите екземпляри. Способни за живот са само -нормално надарените. Всичко, което е над норма-та, е осъдено на безплодие².

Дали е мислил себе си за гений, т.е. за някакъв вид урод, грешка на естеството, наказана ("осъден") и поправена чрез бездетството. Грехът - грешене спрямо общоприетия морал - също е причакван от възмездие то на безплодността поне според "Саломе" на Уайлд, пиеса, която Яворов превежда скоро след смъртта на Мина. Там онзи, който убива брат си, става съпруг на жена му и желае дъщеря му, няма деца. Геният и престъпникът са едно и също, доколкото присъдата им е все тази (азът в Яворовата лирика често съзерцава своята изключителност именно като позорност, престъпност, ви-новност; кафкианска шега е, че "накрая" въпросният образ се ин-

2. Фрагменти от анкетата на Михаил Арнаудов с П.К Яворов В: *Блуждаеща естетика. Българските символисти за символизма. С., 1992, с. 77.*